

Vesmír mého mládí

Brzy mi bude devětasádkdesát a nepamatuji si den, ve kterém bych si nevzpomněla na moje mládí. Nebylo jen tak obyčejné, a proto ho často vyprávím. Lidem však říkám, že je to vymyšlené, jinak by mi nejspíš nevěřili. Jestli chcete vědět, jak to bylo, tak poslouchejte: Bydlela jsem s taťkou a babičkou v útulném domku na vinicích vedle obrovské skály. Když mi bylo sedm let a táta šel provést nějakého vědce (byl totiž průvodce) po horách, už se nevrátil. Tenkrát byla vichřice a nejspíš je zasypaly kameny.

Nedávno jsem oslavila třinácté narozeniny. Stále žiji se svojí babičkou. Zatím jsme se nevyrovnaly s příhodou, která se stala 13. září, ba naopak, babička chodí po domě jako tělo bez duše a vůbec nemluví. Neměla odvahu ani vejít do tátovy pracovny, nejspíš proto, že do ní nemohl nikdo vejít, jenom on. Neustále jsem věřila, že žije, i když to bylo téměř nemožné. Nejvíc mě lákalo prozkoumat jeho pracovnu.

Jednou v noci, když babička usnula v houpacím křesle u okna, jsem se vykradla z pokojíčku a potichu běžela do ložnice, kde na skříní ležela stará truhla, do které babička dávala neužívané věci. Vzala jsem z ní klíče a utíkala k pracovně. Na konci chodby nebylo vůbec žádné světlo, dveře byly vysoké a velmi staré. Když jsem zkoušela, který z klíčů může být od pracovny, žádný tam nepasoval. Slyšela jsem kroky, a potom někdo dole rozsvítil. Přeběhla jsem chodbu a skočila do postele. Po chvíli přišla babička a zhasla světlo.

Druhý den jela k doktorovi a hned když zabouchly dveře jsem přemýšlela, kde může být pravý klíč od oné tajemné místnosti. Když jsem si prohlížela svazek klíčů, všimla jsem si jednoho, který vypadal zvláště. Byl větší než ostatní a skládal se z více částí. V tom jsem si vzpomněla na skládky, které jsem s tátou stavěla, když jsem byla menší. Poskládala jsem ho a rychle jsem ho šla vyzkoušet.

Otevřela jsem dveře a nakoukla dovnitř, všude bylo plno starých věcí: tlusté knihy, obrovský globus a pracovní stůl prohnutý pod tíhou spisů. Když jsem se k němu blížila, parkety skřípaly stářím. Cítila jsem, že táta žije. Jako kdyby jeho pracovna dýchala. Nevěděla jsem proč, ale byla jsem si tím jistá.

Prohlížela jsem si všechny knihy na jeho stole a našla jsem kroniku výprav. Sebrala jsem odvahu a nalistovala stránku, kde bylo červeným písmem napsáno 13. září. Poslední slovo mě velmi překvapilo, bylo tam tiskacím písmem napsáno ZRUŠENO. Celou stránku jsem si pořád a pořád četla dokola. Bylo tam jméno vědce, se kterým měl jít na onu výpravu a poznámky o vybavení, ale poté tam bylo napsáno, že je výprava zrušena. Vyběhla jsem z pracovny a napsala do počítače jméno vědce. Naběhly mi tři stránky, všechny byly o pokusech, až u té třetí na konci bylo, že výzkum nepokračuje protože vědec zemřel při autohavárii, když jel na průzkum nerostů. Všechno to do sebe zapadalo, tak proto nám taťka neřekl, že se výprava zrušila, protože nechtěl mluvit o autohavárii. Ale kde je potom teď?

Zbytek dne jsem prošmejdila úplně celou pracovnu. Musela jsem si přinést žebřík, protože měl obrovskou knihovnu. Cestou po schodech nahoru jsem na stěně udělala obrovskou rýhu. Už jsem před očima viděla výraz babičky. Šla jsem do pokoje a vzala si co nejpodobnější barvu naší stěny a šla to zamalovat. Pořád to šlo poznat, ale bylo to lepší.

Když jsem se pokoušela pohledávat knihovnu, našla jsem mezi dvěma knihami úplně nahoře starý list a v něm byla ručně napsána nějaká hádanka. Už si přesně nepamatuji, co tam bylo napsáno. Myslím, že něco v tom smyslu:

Jestli znát pravdu o mně chceš,

tak do středu Země nakoukneš,

pak to co najdeš do vzniku vesmíru uložíš,

pak najdeš ke mně klíč.

Tak to určitě nebylo, ale mělo to stejný význam. Ano, chci o tobě znát pravdu, ale co si myslel tím do středu Země nakoukneš? Seděla jsem na jeho židli a snažila se to rozluštit. A to i doslova, neboť můj táta si na rukopisu nepotrpěl.

Usnula jsem ve své houpací síti, kterou jsem od něj dostala na vánoce, s papírkem v ruce.

Dopoledne jsem vůbec nevnímala učitelku a ani se jí nedivím, že mi dala basu.

Když jsem jela autobusem domů, řidič prudce zabrzdil a já jsem polila onen list, který jsem dosud nepustila z rukou. Naštěstí jsem si text pamatovala.

Vzala jsem z naší nové, ale přesto zašpiněné schránky poštu a zazvonila, protože jsem si už zase zapomněla klíče, jak mi i potom babička zopakovala.

Co nejtíšeji jsem šla do pracovny, kde jsem si sedla do ztrouchnivělého, ale pohodlného křesla a opakovala jsem si znění listu a přitom jsem se koukala po pokoji. Můj zrak spočinul na globusu. Byla tady možnost, že jako do středu Země nakoukneš, znamená do tohoto globu! Snažila jsem se ho otevřít, myslela jsem, že půjde severní polokoule oddělit, ale nešlo to.

Díky tomu, že mi jde zeměpis, jsem si všimla, že v Severním ledovém oceánu jsou jinak zakreslené proudy. Byly uspořádané do kruhu a to místo, ke kterému směřovaly, bylo trošičku promáčknuté a ošoupané. Zatlačila jsem na to místo a opravdu to fungovalo, bylo to něco jako tlačítko, tím, že nebylo používáno, bylo téměř nefunkční. Šla jsem dolů pro olej, ale zapomněla jsem, že babička ještě nespí. Strašně jsem se vylekala a to se jí zdálo podezřelé, tak se mě zeptala, na co mám ten olej. Plácla jsem něco ve smyslu, že to máme do fyziky a utíkala nahoru. Nalila jsem tam trošku a počkala. Potom už to šlo, když jsem zatlačila, tak vyjela Severní polokoule a já jsem ji rychle sundala a podívala se dovnitř. Byl tam ze dřeva vyrytý podivný tvar, který neměl ani pět centimetrů. Najednou mi to všechno došlo. Tím „do vzniku Vesmíru“ myslel knihu se stejným názvem. Ale už jsem si nepamatovala, kde jsem ji viděla, když jsem prohledávala knihovnu, tak jsem to musela udělat celé znova. Mezitím už šla spát i babička.

Konečně jsem ji našla. Prohlížela jsem si, zda v ní nebude nějaký otvor, byla jsem tak nedočkavá, že mi spadla a odtrhl se obal. Normálně bych byla na sebe našťvaná, protože bych mohla vzbudit babičku, ale teď jsem zářila štěstím, protože jsem objevila otvor. V něm byl další podobný ornament a když jsem se je potom snažila dát nějak do hromady, tak společně vytvořili jakýsi klíč, jak taťka psal v listu. Zbytek noci jsem hledala, kam by mohl pasovat. Prohledala jsem úplně všechno a až o půl čtvrté ráno jsem to vzdala a šla si lehnout. Když jsem si šla do skříně pro pyžamo, tak jsem si vzpomněla na díru, co v ní snad odjakživa byla. Spíš tak ze zoufalosti jsem zkusila, zda tam pasuje tátův klíč a opravdu tam pasoval. Myslím že jsem ani nejásala, protože jsem napůl spala. Otočila jsem klíčem a vešla dovnitř. Byla tam uzounká chodba, do které jsem se jen o vlasek vešla. To jsem vám zapomněla říct, že můj táta byl hodně hubený. Plazila jsem se asi deset minut a potom se chodbička začala rozšiřovat. Za chvíli jsem se mohla i postavit. Došla jsem až ke dveřím. Pořádně jsem zatahala za kliku, protože už byla zaseklá a otevřela. Málem mě oslepilo fialové světlo, za prvé proto, že jsem byla hodinu ve tmě a za druhé, protože to byla silná záře. Trvalo to dlouho, než jsem se rozmrkala a mrkala jsem ještě potom, neboť jsem viděla něco neuvěřitelného, byl tam úplně jiný svět, připadala jsem si jak ve snu.

Zkusila jsem vkročit dovnitř, zdali se nepropadnu, ale nic takového se nestalo, byla tam pevná hlína, ale byla jak z jiného Vesmíru. Celá měla modrou barvu a vyrůstaly z ní velmi zvláštní rostliny. Nebe bylo fialové a na něm podivně se pohybující světýlka. Jedno se ke mně dostalo blíž, nebylo to světýlko, byl to fosforeskující pták. Byl nádherný. Přiletěl ke mně a prohlížel si mě a vůbec se mě nebál. Pak nevím, zda se mi to jen zdálo, ale řekl: „Pojď za mnou!“, takovým zpěvavým hláskem. Utíkala jsem za

ním a rozhlížela jsem se po této krajině. Všechno tady bylo gigantické: obrovské vlčí máky, masožravé rostliny, zvířata, prostě všechno.

Ptáček mě dovedl až k jakémusi houbovému lesu a na tu největší houbu, asi deset metrů vysokou, se posadil. Všimla jsem si, že uvnitř jeho nohy byla dvoumetrová díra. Vypadalo to jako vchod a tak jsem vešla dovnitř. Byly tam vysekané schody a ani to tam nesmrdělo, přestože to byla pěkně stará houba. Když jsem konečně vyšla nahoru, tak se mě zase zmocnil pocit, že je tady někde táta, protože jsem právě stála v jakémsi bytečku, který měl všechno potřebné vybavení a dost se podobal našemu domu.

Někdo mi zaklepal na záda, šíleně jsem se lekla. Stál tam pohledný třicátník s černými vlasy a nevěřicně se na mě usmíval. Byl to můj táta. Přesně jak z fotky, když mi bylo sedm let. Jako kdyby vůbec nezestárnul. Objal mě a pozdravil. Já jsem na něj nejdřív zírala, ale potom jsem se vzpamatovala a znovu ho objala.

Poté mi všechno vysvětlil: jak se sem dostal, jak to objevil, co tu celou dobu dělal a proč nezestárnul. Totiž tady v tomto Vesmíru vůbec nestárnete, prostě zůstanete takoví, jací jste sem přišli. Taky mi řekl, proč pro nás nepřišel, totiž odtud vede jenom jedna cesta a k jejímu otevření je zapotřebí více lidí. Hned jsme se vrátili pro babičku. Šli jsme jinou cestou, ta chodba, kterou jsem přišla, vedla až do skály vedle našeho domu a tam jsme teď byli akorát někde hodně hluboko pod zemí, tam kde vzniká nový Vesmír.

Babička vypadala na infarkt, když viděla tátu, ale později se vzpamatovala, jako já. Když jsme jí řekli o Vesmíru který jsme objevili, tak nám nechtěla věřit. Nesnažili jsme se jí to vysvětlit, postě jsme sbalili věci, které bychom mohli potřebovat (nože, oblečení...) a zavedli jsme ji tam.

Vzhledem k tomu, že tam čas stojí, tak žijeme až do teď, jinak bych měla něco přes tři sta let. Divíte se, proč mi pořád není třináct? No, jak už to chodí, tak nám došly zásoby jídla a já, jakožto nejmladší člen rodiny, jsem byla vyslána pro jídlo. Moc jsem si přála dostudovat školu a vystudovala jsem mnoho vysokých škol. Poté jsem si tu našla přítele, který chtěl zůstat ve vašem Vesmíru a proto jsem zůstala s ním. Samozřejmě se pořád navštěvuji s babičkou a tátou, ale už mám vlastní rodinu. A nově objevený Vesmír zůstane v zapomnění, ale já nezapomenu.

Kristina Běrská

2. místo v kategorii próza